

POVIJEST

Kršćanstvo je već 2000 godina zajednička vjera ljudi koji vjeruju u Isusa Krista i nasljeduju ga u svome životu priznajući ga Bogočovjekom. Nakon Isusove smrti, uskrsnuća i uzašašća na nebo, prva kršćanska zajednica u Jeruzalemu neprestano je rasla i širila se izvan Jeruzalema i Palestine. U rano poslijeisusovsko doba tome su posebice pridonijeli izravni Isusovi učenici i apostoli. Uz njih su djelovali i prvi obraćenici, među kojima se osobito isticao Pavao, zbog svoje gorljivosti i propovijedanja nazvan i Apostol naroda.

U prva tri stoljeća kršćanstvo se unatoč krvavim progonima proširilo po čitavome Rimskom Carstvu. Nakon što je car Konstantin 313. godine proglasio slobodu ispovijedanja vjere u Krista, kršćanstvo se još više širilo. Zbog međusobnih neslaganja, kršćani su se u povijesti međusobno razdvajali. Danas uz Katoličku Crkvu postoji i više drugih samostalnih kršćanskih Crkava u raznim dijelovima svijeta.

UTEMELJITELJ

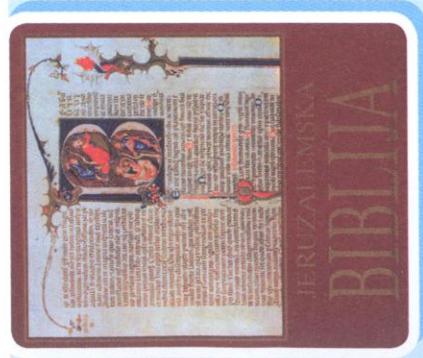
Utemeljitelj kršćanstva Isus Krist rodio se u Betlehemu u Palestini, a umro pribijen na križ u Jeruzalemu. Isusova je majka Marija, a poočim Josip. Nakon što je djetinjstvo i mladost proveo u skrovitosti u Nazaretu, oko tridesete godine započinje svoje javno djelovanje i tri godine poučava svojih 12 apostola, 72 učenika te veliko mnoštvo slušatelja obaju spolova i svih staleža pozivajući ih da prihvate njegovu Radosnu vijest spasenja. Svima tumači kako je upravo on očekivani Mesija, Sin Božji, čovjek i Bog. To dokazuje i svojim čudesnim djelima. Nepravdom optužen, slobodno izabire smrt, oprašta svojim mučiteljima i onima koji su ga osudili i poslali u smrt te napušten gotovo od sviju umire pribijen na križ zajedno s dvojicom razbojnika. Bilo je to u petak pred židovsku Pashu na brežuljku Golgoti u Jeruzalemu.

Ondašnji rimski namjesnik u Judeji, Poncije Pilat, iznad njega je na križu dao postaviti natpis »Isus Krist kralj židovski«. Time je nesvjesno ukazao na Isusovo pravo podrijetlo i razlog njegove smrti. Isus, Božji Pomazanik, kralj je duhovnoga kraljevstva. On dragovoljno umire na križu. Taj događaj ujedno je i čin otkupljenja od grijeha za sve ljude. Treći dan nakon svoje smrti, u nedjelju, Isus je uskrsnuo i počeo se ukazivati svojim apostolima, izabranim učenicima i sljedbenicima. Petra proglašava prvim među apostolima i odlučuje da će on biti temelj Crkve. Nakon četrdeset dana uzlazi na nebo. Prije toga nalaže svojim

Isus je umro na križu. Kršćani vjeruju da je pomoću Isusova razapinjanja i smrti na križu Bog pobijedio smrt i svijetu udijelio spasenje.

Isus je navijestio dolazak Božjega kraljevstva, ukazao je na uvjete za ulazak u to kraljevstvo, načela na kojima su se trebali temeljiti novi život, ustanove i bitni obredi namijenjeni izgradnji novoga društva, Crkve; ali nije ispriповijedao svoju zemaljsku povijest. Pa ipak je on, živeći svoju povijest, vodeći k ispunjenju svoje poslanje, neizbrisivim crtama obilježio u duhu apostola sliku svoje dobrote, svoga milosrđa, svoga sjedinjenja s Ocem. *Radosna vijest spasenja* za prve evangelizatore, apostole, nije bila samo Isusovo propovijedanje, nego čitav njegov život, posebno njegova muka i smrt, njegovo uskrsnuće, silazak Duha Svetoga. Još su više *moralni reči tko je Isus: Sin kojega je poslao Otac, kao svog objavitelja i kao spasitelja*. Predmet navještaja je sveukupan »**događaj-Isus**«.

Mario Galizzi

Kršćanska vjera nije »religija Knjige«. Kršćanstvo je religija Božje »Riječi«, »ne neke napisane i nijeme riječi, nego Riječi utjelovljene i žive«. Da riječi Svetih knjiga ne ostanu mrtvim slovom, treba da nam Krist, vječna Riječ živoga Boga, po Duhu Svetom »otvori pamet da Pisma razumijemo« (Lk 24,45)

KKC 108

Prema najnovijim istraživanjima Isus se rodio vjerojatno šest ili sedam godina prije sadašnjeg brojanja godina od njegova rođenja (dakle, »prije« Krista). Dionizije Mali, kojega je papa Ivan I. u prvoj polovici VI. stoljeća zamolio da izračuna točno vrijeme Isusova rođenja, pogriješio je u brojanju godina. To pogrešno obračunavanje godine Isusova rođenja ostalo je i nakon kalendarske reforme pape Grgura XIII. i prihvaćanja tzv. gregorijanskog kalendara 1582. godine, traje sve do danas.

apostolima: »Idite po svem svijetu i učinite sve narode mojim učenicima.« Kao pomoć obećava im potporu Duha Svetoga, koji će biti s njima sve do njegova ponovnog dolaska.

SVETI SPISI

Najvažniji kršćanski spis je Biblija, koja se sastoji od 73 knjige. Stari zavjet ima 46, a Novi zavjet 27 knjiga. Stari zavjet obuhvaća razdoblje Božjeg saveza s ljudima do Isusa, a Novi zavjet opisuje novi Božji savez sklopljen s ljudima u Isusu Kristu. Knjige Novoga zavjeta govore o Isusovu životu i javnom nastupu, o njegovoj muci, smrti i uskrsnuću te o životu prve kršćanske zajednice.

NAUK

Isus je javno propovijedao i naučavao. Jasno je rekao: »Ne mislite da sam došao ukinuti Zakon ili Proroke. Nisam došao ukinuti nego ispuniti« (Mt 5,17). Isus je navjestitelj i svjedok bitne novosti: Bog je stvoritelj svega što postoji, pa i čovjeka. On nije napustio svijet i ljubi čovjeka. Stoga je i poslao Isusa, svoga jedinorođenoga sina, koji je postao čovjekom da spasi svijet i ljude.

Svoj nauk Isus potvrđuje svojim životom, a napose smrću i uskrsnućem. Propovijeda ljubav prema Bogu i bližnjemu (zapovijed ljubavi), kao što je već rečeno u Starom zavjetu: »Ljubi Gospodina Boga svojega iz svega srca svoga, i svom dušom svojom, i svim umom svojim; i svoga bližnjega kao sebe samoga!« (Lk 10,27) Prihvaća Deset zapovijedi što ih je Bog dao Mojsiju na Sinaju i nadopunjuje ih s Osam blaženstava. Uči: svi su ljudi braća jer im je isti Otac na nebesima. Svaki čovjek može ići Božjim putem, ali uz jedan uvjet. Mora se pokajati za svoje grijehе, obratiti se, te iskreno i odlučno ići novim putem. Isus svečano obećava: Bog nijednom čovjeku ne uskraćuje svoju posebnu pomoć. Taj posebni Božji dar kršćani stoga zovu Božjom milošću.

KULT

Za kršćane je najveći čin bogoštovlja sudjelovanje u euharistijskom slavlju, misi. To je Isusova nekrvna žrtva Novoga saveza. Tu se kršćani hrane Isusovim tijelom i krvlju i tako se osnažuju za život u bratskom zajedništvu. Uz fizičko prisustvo na misi, potrebno je i osobno duhovno sudjelovanje. Nakon toga slavlja, okrijepljeni Isusom, kršćani odlaze u svakodnevni život svjedočiti svoju vjeru.

MORAL

Kršćanski se moral zasniva na Isusovoj zapovijedi ljubavi koja poziva kršćanina da štuje Boga, ali isto tako i da ljubi sve ljude, uključujući i sebe samoga. To je moral otvoren radosti i životu. Spreman je prihva-

titi i žrtvu i odricanje. Za to je potrebna čitava osoba, a ne samo njezin dio. Tako kršćanin postaje spreman, kao što to Isus kaže, »nositi svoj križ« i biti vedra i radosna srca i lica. Isus uči: Svaki je čovjek osobno odgovoran za svoje čine. Bog svakomu daje priliku da bude njegov prijatelj i time svim ljudima bez razlike iskazuje svoju ljubav i milosrđe.

ZA RAD I RAZMIŠLJANJE

Kršćanstvo je pokrenuto Utjelovljenjem Riječi. Tu nije samo čovjek koji traži Boga, nego Bog dolazi osobno da o sebi govori čovjeku i pokazuje mu put na kojemu ga je moguće dostići. To je ono što proglašava Prolog Ivanova Evanđelja: »Boga nitko nikad ne vidje: Jedinorođenac – Bog – koji je u krilu Očevu, on nam ga obznani.« (1, 18). *Utjelovljena Riječ je dakle ispunjenje čežnje koja postoji u svim religijama čovječanstva*: to je ispunjenje djelo Božje i nadilazi svako ljudsko očekivanje. To je tajna milosti.

U Kristu religija nije više neko »traženje Boga napipavajući« (usp. Dj 17,27), nego *odgovor vjere* Bogu koji se objavljuje: odgovor u kojemu čovjek govori Bogu kao svome Stvoritelju i Ocu; odgovor koji je učinio mogućim taj jedinstveni Čovjek, koji je u isto vrijeme Riječ istobitna Ocu, u kojoj Bog govori svakom čovjeku i svaki je čovjek sposoban odgovoriti Bogu. Još više, u ovom Čovjeku odgovara Bogu sve stvorenje. Isus Krist je novi početak svega: sve se u njemu pronalazi, biva prihvaćeno i vraćeno Stvoritelju od kojega potječe. Na taj način, *Krist je ispunjenje čežnji svih religija svijeta, i zbog toga je on jedino i konačno dostignuće.*

Tertio millennio adveniente – Nadolaskom trećeg tisućljeća 6

Kršćanstvo nije neka teorija o istini ili tumačenje života. Ono je i to, ali njegova bitna srž nije u tome. Kršćanstvo je konstituirano od Isusa iz Nazareta, od njegova konkretnog postojanja, od njegova djela, od njegova usuda – tj. od jedne povijesne osobe. Analogiju toj situaciji primjećuje onaj za kojega čovjek dobiva bitno značenje. U tom slučaju nisu važni »čovječanstvo« ili »čovječno«, nego ta osoba. [...]

Nema nijednog nauka, nijednog ustroja moralnih vrednota, nijednog religioznog stava ili životnog reda koji bi se mogao odvojiti od Kristove osobe, i za koji bi se zatim moglo reći da je bit kršćanstva. Kršćanstvo je Isus Krist; ono što po njemu dolazi ljudima, odnos koji po njemu čovjek može imati s Bogom.

Neki doktrinarni sadržaj je kršćanski ako dolazi s njegovih usta. Postojanje je kršćansko jer On određuje njegovo kretanje. U svemu onome što želi biti kršćansko, On mora biti prisutan.

Osoba Isusa Krista u svojoj povijesnoj jedinstvenosti i u svojoj vječnoj slavi po sebi je kategorija koja određuje bit, djelovanje, teoriju onoga što je kršćansko.

Romano Guardini

Filozofa Roberta Spaemannu jednom su upitali da li on kao međunarodno priznat znanstvenik stvarno vjeruje da je Isusa rodila djeвица i da je činio čudesa, da je uskrsnuo od mrtvih i da s njime dobivamo vječni život. Da je to ipak prava djetinjia vjera. Osamdesetogodišnji je filozof odgovorio: »Ako tako hoćete, neka bude. Vjerujem otprilike ono što sam vjerovao kao dijete – samo što sam o tome u međuvremenu više razmišljao. Razmišljanje me je na koncu uvijek utvrđivalo u vjeri.«

Svjetlo svijeta, 193

ISLAM

POVIJEST

Povijest islama vezana je uz život njegova utemeljitelja Muhameda i Muhamedovo traženje Boga (Alaha). Nakon svog obraćenja Muhamed skuplja prve sljedbenike i uvodi strogi monoteizam i islamsku religiju, a s njom i islamsku državu. Stotinjak godina nakon Muhamedove smrti islam je proširen od Atlantika do Kine. Postoje dva pravca islamskog učenja: suniti i šijiti. Povijesno gledano, suniti potječu od muslimana koji žele nasljedovati običaj (*sunna*) koji je predložio Muhamed, dok šijiti, potječu od pristaša (*šia*) onih koji su u početku držali da nakon Muhamedove smrti vodstvo muslimana pripada Muhamedovim krvnim potomcima. Danas je među muslimanima 90% sunita i 10% šijita.

UTEMELJITELJ

Osnivač islama je Muhamed, koji je, prema vjerovanju muslimana, najveći Božji prorok. On se u svom životu susretao sa Židovima, kršćanima i drugim Božjim tražiteljima, ali i s politeistima, npr. u svome rodnom gradu, Meki. U određenom je trenutku (610. g.), kao što je to sam izjavio, doživio prosvjetljenje i zatim se posvetio propovijedanju. Uskoro se oko njega okupljaju prvi sljedbenici. Od 613. godine Muhamed počinje javno propovijedati novu vjeru. Naišavši na suprotstavljanje, napušta Meku i nastanjuje se u Medini. Kasnije se pobjedonosno vraća i osvaja Meku podvrgavši je svojoj duhovnoj i svjetovnoj vlasti. Za svoga života Muhamed je uspio okupiti i organizirati arapska plemena, a njegovi će sljedbenici dvadesetak godina nakon njegove smrti već osvajati Bizantsko i Perzijsko Carstvo. Islam je tako postao ne samo religija Arapa nego i čimbenik njihova ujedinjenja. Danas na svijetu ima oko milijardu muslimana. Islam je proširen po čitavom svijetu i nije vezan samo uz jedan narod ili jezik.

U vrijeme Muhameda i u vrijeme nastanka islama **polumjesec** je za tamošnje stanovnike bio simbol Mjeseca i putokaz pastirima koji su pasli svoja stada. Mnogi grobovi u arapskom svijetu imaju oblik polumjeseca.

Alah (arap. Allah – božanstvo), islamski naziv za jedinoga Boga, samostojno i onostrano biće, stvoritelja i održavatelja svijeta.

imam, muslimanski vjerski službenik koji predvodi molitvu u džamiji

islam, monoteistička religija koju je utemeljio prorok Muhamed (oko 570. – 632.)

Kur'an, prva izvorna knjiga objavljena na arapskom. Prema islamu, to je knjiga koja sadrži Božju objavu njegovu poslaniku Muhamedu.

musliman, vjerski sljedbenik islama

PET STUPOVA ISLAMA

ispovijest
vjere

obredna
molitva

ramazanski
post

obvezni
vjerski primos

hodočašće
u Meku barem
jednom u životu

SVETI SPIISI

Oko 650. godine sve je Muhamedovo učenje sakupljeno u knjigu koja se zove Kur'an. Muslimani vjeruju da je Kur'an Božja riječ koju je Bog

uputio Muhamedu preko anđela Džibrijela (Gabrijela). Kur'an se dijeli na 114 poglavlja (sure). Ove su sure oko 650. godine sabrane u jednu knjigu koja se zove Mushaf.

NAUK

Islam uči kako je Bog tijekom povijesti brojnim prorocima, npr. Mojsiju i Isusu, povjerio zadatak navještaja ispravnog nauka. Stoga priznaje starozavjetne židovske proroke i Isusa kao Božje glasnike i proroke. I Isus je, prema islamu, Božji prorok, ali ne i Božji sin. Prema islamu, Muhamed je najveći Božji prorok koji je od Boga primio čistu i konačnu Božju objavu. Stoga nakon njega ne može doći neki novi prorok ili objava. Islam naučava strogi monoteizam: Bog (Alah) je jedan jedini, a taj nauk nadovezuje na Abrahama i njegov savez s Bogom. Stoga islam smatra i Abrahama Božjim prorokom. Priroda i njezin sklad dokaz su Božje opstojnosti, a svi su ljudi stvorenja jednog te istog Boga pa stoga trebaju živjeti u jednoj zajednici, koju upravo islam nastoji ostvariti. Četiri glavna izvora islamskog nauka, zakona i razmišljanja su: Kur'an. Predaja, suglasnost i pojedinačno mišljenje. Muslimanski kalendar je lunarni, a godine se broje počevši od preseljenja Muhameda iz Meke u Medinu (622. g. po Kr.). Dva blagdana u godini su: *Ramazanski bajram*, nakon završetka ramazanskog posta, i *Kurban-bajram*, nakon završetka hodočašća u Meki.

Muslimani imaju *pet bogoštovnih dužnosti* (pet stupova islama) koje su za svakoga od njih posebno važne.

Islam cijeni ženidbu, dok je celibat, iako poznat, prihvaćen samo u izuzetnim okolnostima. Poligamija je priznata, a Kur'an ograničava broj žena tako da odrastao musliman može istodobno imati četiri žene ako mu materijalno stanje dopušta da ih izdržava. Iako islam priznaje i rastavu braka, do nje rjeđe dolazi i nauštrb je prava žene. Za nevjeru, preljub ili zavodjenje neudane žene predviđene su vrlo stroge kazne. Musliman može oženiti i ženu koja nije muslimanka, samo ako potječe iz jednobožačke religije. Muslimanki je zabranjeno udati se za nemuslimana. Dijete rođeno iz braka u kojemu je otac musliman, priznaje se za muslimana, ali ne i ukoliko je samo majka muslimanka. U islamu su religiozno i građansko čvrsto povezani, pa je stoga i država muslimanska.

KULT

Islamska sveta mjesta su: Kaba (svetište u Meki), Muhamedova džamija u Medini i Jeruzalem (muslimani vjeruju da je Muhamed iz Jeruzalema uznesen na nebo).

Obredi i molitve obavljaju se uvijek na arapskom jeziku, a prije molitve vjerni se musliman obavezno čisti, pa stoga uz džamije uvijek postoje i mjesta za obredno pranje vodom.

Teubei – Nesuh

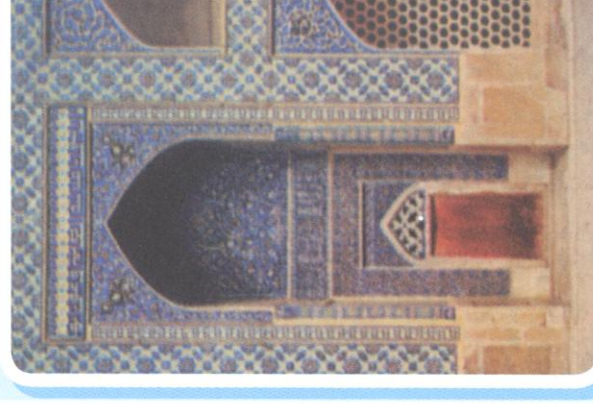
Ja sada bježim pod okrilje
Tvoje
i Tvog Kur'ana, Tvoje vječne
riječ, i
Gospode, gr'jehe odriješ
moje
i bolesnu mi dušu izliješ –
ta ja se sklanjam pod okrilje
Tvoje.

Gospode, razum prosvjetli
mi sada
i daj mi snage, daj mi volju
jaku,
demone sve što može da
savlada...

Nek Tvoja milost svjetli mi u
mraku,

Gospode, razum prosvjetli
mi sada!

Musa Ćazim Ćatić

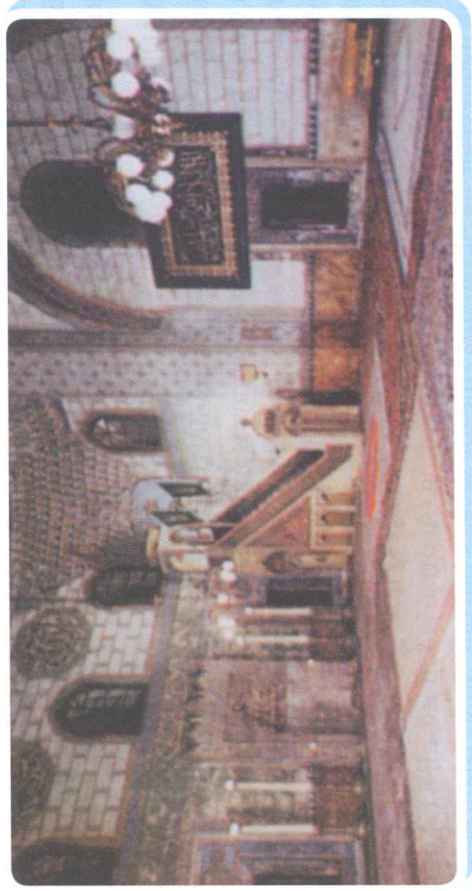

»Islam« je arapska riječ, a potječe od glagola koji ima više značenja: »prihvatiti«, »pristati uz«, »podložiti se«, »povjeriti se«, »predati se«. Propovijedajući »islam«, prorok Muhamed pozivao je svoje suplemenike Arape da se »podlože« i »povjere« Alahu, Bogu jedinomu i svemoćnomu. No gramatički oblik riječi »islam«, a i sâm životni stav »muslimana«, doslovce onih koji se »podložu« i »povjeravaju« Alahu, jasno pokazuju da tu nije riječ o pukom pasivnom podlaganju koje bi se moglo ostvariti jednom zauvijek; riječ je o stavu i djelatnosti koja treba da se stalno nastavlja i obnavlja kroza sav vjernikov život. [...]

S vremenom je »islam« počeo označavati samu religiju, to jest cjelokupno vjerovanje i praksu koja u djelo provodi globalni stav »podložnosti« i »predanja« Alahu. Ali »islam« označuje i kolektiv svih onih koji ispovijedaju taj stav i religiju. Tko danas svjesno za se kaže da je »musliman«, zapravo kaže troje, odnosno četvero:

1. »Ja se stalno podlažem i povjeravam Alahu« (izričće, dakle, svoj životni stav)
2. »Ja ispovijedam religiju koja se zove islam.«
3. »Ja pripadam kolektivu onih koji ispovijedaju islam.«

Jean-René Milot

Husrev-begova džamija u Sarajevu, 16. st.

Religiozni život muslimana obično se odvija u džamiji, kojoj na čelu stoji imam. Džamija je mjesto molitve i religiozne formacije muslimana. Muslimani redovito mole pet puta na dan: u zoru (prije izlaska Sunca), u podne, poslijepodne, nakon Sunčeva zalaska i navečer. Pritom se okreću u smjeru u kojem se nalazi Kaba u Meki. Taj smjer se zove kibla, a u džamijama je obilježen pomoću posebnog udubljenja u zidu. Sve pojedinosti vezane uz molitvu – način pranja, riječi, broj naklona, geste i položaj tijela – točno su propisane islamskim vjerskim zakonom (*šerijat*). Petkom je molitva zajednička i obavlja se u džamiji. Molitvu predvodi imam, koji i propovijeda.

MORAL

Islamski moral odražava specifičnost islama koji moral promatra kao nešto što istodobno objedinjuje i duhovni i vremenski život. Stoga se traži obdržavanje islamskog zakona, a u tu svrhu postoji i islamska država.

Muslimanima je zabranjeno jesti svinjetinu, piti alkoholna pića i uzimati omamljujuća sredstva. Poštenje i pravda oznake su idealnog ponašanja. Za djecu vrijedi zapovijed da poštuju svoje roditelje te vode brigu o njima i u starosti.

ZA RAD I RAZMIŠLJANJE

Muhamed je upoznao kršćanstvo u različitim oblicima. U njegovu rodnom gradu Meki bilo je kršćana: poslovnih ljudi, obrtnika, robova. Ne može se, međutim, sa sigurnošću znati jesu li tu živjele i organizirane kršćanske zajednice. Sam Kur'an izvješćuje o doticajima s osobama koje su bile upućene u vjerske sadržaje, a islamskoj su tradiciji čak poznata imena tih kršćana. U

južnoj Arabiji, u Jemenu, živjele su kršćanske zajednice s kojima su Muhamed i muslimani u kasnijem razdoblju imali bliskih doticaja (osobito nakon 632. godine). Muslimani su bili u dobrim odnosima s Abesinijom, jer se u doba njihova progona u Meki jedna malena skupina iselila u kršćansku Abesiniju, gdje je naišla na prijateljski doček (615. godine). Na sjeveru Arabije Muhamed i muslimani nailazili su na brojne monahe koji su živjeli u pustinji. Za te monahe Kur'an nalazi samo riječi pohvale i poštovanja. Osim toga tamo su, na graničnom području prema Bizantskom i Perzijskom Carstvu, živjela i kršćanska arapska plemena. Međutim, kršćanski način života Muhamed je vjerojatno najizvravnije upoznao u zajednicama Sirije i Palestine, kamo je godinama vodio svoje karavane.

Unatoč svemu tomu, ne smijemo od Muhameda očekivati neko dublje poznavanje kršćanskoga teološkog nauka. U Kur'anu prije svega nalazimo tek odjeke sadržaja kršćanske tradicije, kao i paušalnu sliku nesložnog kršćanstva.

Adel Theodor Khoury

PITANJA I ZADACI

1. Zašto židovstvo, kršćanstvo i islam zovemo objavljenim religijama?
2. Pokušajte uočiti sličnosti i razlike između židovstva, kršćanstva i islama, s osobitim obzirom na: povijest, utemeljitelja, svete spise i moral.
3. Što II. vatikanski koncil kaže o odnosu kršćana i Židova?
4. Što islam uči o židovskim prorocima i Isusu?
5. Koji je cilj i svrha religije?

SAŽETAK

Židovstvo, kršćanstvo i islam su tri monoteističke religije. Povezuje ih vjera u jednoga Boga (monoteizam) i uvjerenje da je Bog ljudima saopćio kako po toj vjeri živjeti (objava). Židovstvo je nastalo u današnjem Izraelu, a svoje korijene ima u životu i vjeri Abrahama, Mojsija i drugih starozavjetnih proroka kojima je Bog objavio da je upravo židovski narod odabrao za svoj narod. Sveta knjiga Židova je Biblija, a sastoji se od Zakona, Proroka i Mudrosnih knjiga. Kršćanstvo je osnovao Isus Krist, koji se rodio prije dvije tisuće godina u Betlehemu, umro na križu u Jeruzalemu i treći dan uskrsnuo od mrtvih. Tijekom svoga javnog propovjedanja okupio je oko sebe dvanaest učenika koji su nakon njegove dragovoljne otkupiteljske smrti i uskrsnuća nastavili naviještati: Isus je Bog i čovjek, Božji Sin koji je iz ljubavi ljude dragovoljno otkupio svojom smrću na križu. Sveta knjiga kršćana je Biblija, tj. Sveto pismo, koje obuhvaća židovsku Bibliju (Stari zavjet), opis Isusova života i nauka te života prvih Isusovih učenika i sljedbenika (Novi zavjet). Islam je utemeljio Muhamed za kojega muslimani vjeruju da je posljednji i najveći Božji prorok. Islam naviješta vjeru u jednoga Boga i vjeruje da svi ljudi trebaju živjeti u zajednici koju je osnovao Muhamed. Sveta knjiga islama je Kur'an..

